2015-09-26

Waarom vorige week geen opname? – Deel 1

Dag allemaal,
Er draait op dit moment een goede film in de VS, genaamd 'Mr. Holmes'. Het speelt zich af in 1947 en gaat over de detective Sherlock Holmes, die in de film 93 jaar oud is en probeert zijn laatste zaak van 35 jaar terug uit te vogelen en hoe het toch kon dat hij het zo verkeerd had. Nadat hij de waarheid weet, doet hij een uitspraak die ook zou kunnen slaan op allen die zo opgingen in de verwachte opname, die een paar weken terug niet plaatsvond:
"Ik had alle feiten verzameld, maar slaagde er niet in de betekenis ervan te begrijpen."

Deze serie gaat over waarom het niet 'volgens schema' plaatsvond.
Blijkbaar waren velen bijna uitzinnig, wachtend op de opname, volgens de sociale en christelijke media. Anderen verwachtten die dag een wereldwijde financiële ineenstorting, of misschien wel beide.

Maar regelmatige lezers zullen zich mijn recente 'droom' serie herinneren en de e-nieuwsbrieven. Daarin deelde ik dat de Heer tegen mij zei niet uit te kijken naar een gebeurtenis, maar naar een breder proces dat bezig is, al zullen er verschillende dingen binnen dat proces gebeuren. Maar de opname komt nog niet. Deze serie gaat over dat bredere proces.

Laat me dit zeggen: er zullen economische en politieke problemen in de VS en de wereld komen, tenminste de komende 2 jaar, dus denk niet dat ik zeg dat alles goed is en het een rustige vaart zal zijn – dat zeg ik niet. Er komen tijden in de VS en in de wereld dat als je Hem niet kent in wie je gelooft, en niet weet hoe met Hem te wandelen, nu al, je met grote moeilijkheden geconfronteerd kunt worden, maar het einde is het nog niet.

Dus waarom vond de opname niet plaats?
Is het niet zo dat er in 2001 en 2008 op Elul 29 van de Joodse kalender, economische en andere onrust de wereldmarkten getroffen heeft? En toch gebeurde er niets in 2015, ook al is het een Shemitah jaar, en ondanks de bloedmanen, de miljoenen verkochte boeken en het internet dat bruiste van anticipatie.

Als je een makkelijk en goed te begrijpen boek wil lezen dat gaat over Gods jubileumdagen, dan raad ik je het boek van wijlen Grant Jeffrey aan *"Armageddon, Appointment with Destiny,"* waarin hij verscheidene Joodse heilige dagen en historische gebeurtenissen benoemt die op die data in de afgelopen eeuwen plaatsvonden.

Waarom gebeurde er niets? Wijten we het aan de onvoorspelbaarheid van God, of is er een breder proces gaande? (Ja). Het antwoord is veel serieuzer dan velen beseffen. Daarom houdt deze serie verband met de vreze van God – het einde van schoolmeisjes die bedwelmd worden door de laatste rage, staat voor de deur, om te worden vervangen door een eerbied voor God in het seizoen waar wij ons nu in bevinden.

Allereerst: Waarom komt een profetie NIET uit zoals voorspeld werd? Daar zijn meerdere antwoorden op.

Eerste situatie – men was in het vlees
Voor een verklaring ga je als eerste hier naartoe – de persoon die de profetie gaf, sprak uit het vlees en heeft het 'gemist'. En dat is mogelijk. Je kunt mensen hebben die het Woord bestuderen en tot conclusies komen, uitsluitend gebaseerd op het Woord, zonder de leiding van de Heilige Geest, en denken dat ze gelijk hebben, vanuit een cerebrale of wetenschappelijke benadering van het geloof. Een voorbeeld daarvan is wat deze maand niet gebeurde, en ook het beroemde boek dat profeteerde dat de opname in 1988 zou plaatsvinden, en het vervolg ervan: waarom de opname in 1989 gaat plaatsvinden.

Tweede situatie – mensen bekeren zich
Een andere situatie dat een profetie niet uitkomt, is als mensen zich bekeren, zoals dat het geval was bij Jona die profeteerde dat Ninevé na 40 dagen verwoest zou worden, maar wat niet gebeurde.

Vanwege hun berouw vond het oordeel niet plaats en kwam de profetie niet uit. Jona had het niet gemist, God veranderde van gedachten, gebaseerd op hun reactie op de profetie van Jona.

2a houdt verband met twee – Mensen hebben geen berouw, maar keren zich van God af, ook al hebben ze krachtige profetische woorden ontvangen. Ook dat is een reden dat een profetie niet uitkomt. Een voorbeeld hiervan is Mozes, na de brandende braamstruik, die tegen Israël profeteerde dat de Heer hen uit Egypte zou brengen naar een land van melk en honing*. En toch kwam die profetie niet uit, omdat het volk de Heer niet langer bleef volgen. Alleen voor Jozua en Caleb kwam die profetie uit, zij volgden de Heer volledig. (*Exodus 3:17, Numeri 14:38)

Derde situatie – **een openbaring over de plannen van de duivel verkeerd begrijpen**
Een andere situatie zien we in Handelingen 27:10, waar Paulus in zijn geest bemerkte dat de vaart 'met ongerief en grote averij gepaard zou gaan en men lading, schip en hun leven zou verliezen.' Maar dit was een situatie waarin de Heer hem de plannen van de duivel liet zien en wat er zou gebeuren als God niet zou ingrijpen. Later in dat hoofdstuk lezen we dat, na 14 dagen van vasten, een engel bij Paulus stond en hem vertelde dat God iedereen (276 mensen) zou sparen, maar dat men wel het schip zou kwijtraken. Dit was een geval waarin God de plannen van de duivel openbaarde, zodat het door gebed gestopt kon worden.

Vele goedbedoelde christenen hebben de Heilige Geest bestraft, omdat zij dachten dat een openbaring van iets ergs dat stond te gebeuren, van de duivel afkwam, zich niet realiserend dat het vaak de Vader is die het plan van de vijand openbaart, zodat die persoon Hem in gebed kan vragen om wettig in te grijpen, zodat het niet zal gebeuren.

Vierde situatie – 'En God keerde' – waar deze serie over gaat
In de Bijbel zien we dat er nog een andere reden is waarom een profetie niet uitkomt, en daar wordt zelden over gesproken en is men niet bekend mee, denk ik. Het gaat om een breder proces vanuit het perspectief van de hemel, dat niet makkelijk te zien is vanaf de aarde.

De vraag die voor ons ligt is, hoe zoals Sherlock Holmes in bovengenoemde film, men alle feiten verzamelen kan en toch de betekenis ervan niet begrijpt.

Het korte antwoord is dat mensen in de loop der jaren meerdere incidenten meemaken, als een teken, in de hoop dat ze hun wegen zullen veranderen, en op een bepaald moment, als deze waarschuwingen worden genegeerd, ondervinden ze wat men wilde.

Daarom vindt soms een enkele gebeurtenis in een reeks gebeurtenissen niet plaats, wat wel had moeten gebeuren, omdat God opnieuw barmhartigheid verleent. En soms gebeurt iets niet, **omdat God Zich keerde**, en hen overgegeven heeft om de gevolgen van hun daden te ondervinden, wat de meest milde vorm van oordeel is.

Paulus zei in Galaten 6:1-8 om iemand met zachtmoedigheid terecht te wijzen die in een zonde betrapt is, maar als die persoon zijn eigen weg blijft gaan, laat hem dat dan uitwandelen, want God laat niet met zich spotten; hij geeft een ieder van ons wat we gezaaid hebben. Met andere woorden, jij probeerde te helpen, zij bleven volharden, en ook al weet jij beter, toch moeten zij de gevolgen van hun handelingen ondervinden – dat is Gods weg.

Dat deed Israël
In Numeri 14:2 klaagden de Israëlieten voor de tiende keer over Gods plan voor hen, zeggende: "Och, waren wij in het land Egypte gestorven, of waren wij in deze woestijn gestorven." Terug naar Egypte gaan was geen optie, maar uiteindelijk, na deze 10de klacht sinds men Egypte verlaten had, zei de Heer in vers 20 tegen Mozes:

"Op uw bede schenk ik vergeving…zo zeker als ik leef zal Ik met jullie doen waar jullie om gevraagd hebben…jullie zullen allemaal omkomen in de woestijn…niemand van twintig jaar en ouder zal het land binnengaan…"

(als een lezer niet begrijpt hoe ze vergeven werden en toch de prijs moesten betalen voor hun rebellie, raad ik mijn "Forgiveness" serie aan, waarin ik uitleg dat een overtreding zowel vertikaal

(zonde) als horizontaal is (letsel/schade). De zonde kan door de hemel vergeven worden, maar voor de schade op aarde moet rekenschap afgelegd worden).

Als je de 10 keer dat Israël murmureerde en klaagde opzoekt, zul je ontdekken dat de Heer hen iedere keer hierover wilde aanpakken, maar Mozes deed voorbede en de Heer gaf toe. Maar uiteindelijk bereikte Hij een punt dat Hij niet verder wilde gaan met hen, en stond Hij toe dat zij precies zouden meemaken wat ze gezegd hadden te willen – sterven in de woestijn.

Als Stefanus zich verdedigt, in Handelingen 7:42, vertelt hij over dit punt in de geschiedenis van Israël en zegt hierover: "**En God keerde zich af, en gaf hen over** om het heir des hemels te vereren…" Er komt een punt bij mensen die vast blijven houden aan hun weg, in plaats aan Gods weg, dat Hij 'keert' en hen laat doen wat ze willen. Dit geeft ons een idee waarom schijnbaar voorspelbare goddelijke afspraken niet gebeuren, dus volgende keer meer.

Tot dan, zegen,
John Fenn
www.cwowi.org
mail naar cwowi@aol.com

2015-10-03

Waarom vorige week geen opname? – Deel 2

Dag allemaal,
Lang, heel, heel lang geleden, was ik de eigenaar van twee pizza bezorgwinkels. Op de één had ik een manager staan die geliefd was door de klanten, goed met mensen kon omgaan, en vriendelijk was…maar hij had moeite op tijd op zijn werk te verschijnen.

Herhaaldelijk ging ik tegen openingstijd (11.00 uur) naar de winkel en de telefoons rinkelden al luid, buiten stonden klanten te wachten om naar binnen te kunnen…maar de manager was er nog niet.

Verder, om een voorbeeld te geven, onze grootste peperoni pizza (41 cm.)zou 453 gram kaas en 52 peperoni plakjes moeten hebben, maar hij deed er veel meer kaas en peperoni op. En, hij praatte zo graag met zijn werkgevers, dat wanneer het rustiger werd, zo net na de lunch, hij het niet kon opbrengen hen naar huis te sturen. Met als gevolg dat zijn voedsel en arbeidpercentage iedere maand 2000 dollar te hoog was.

Maar ik getuigde tegen hem, dus vanaf januari tot en met september bleef ik hem waarschuwingen geven en sprak ik met hem hierover. Iedere maand gaf ik hem een deadline of een doel dat hij zou moeten halen, wat hij nooit haalde, maar hij verontschuldigde zich oprecht en had, voor hem, legitieme excuses daarvoor, waardoor hij het percentage weer niet had kunnen halen…dus liet ik mij vermurwen.

Op 31 oktober was ik opnieuw hierover tegen Barb aan het klagen, hoe hij ons iedere maand 2000 dollar aan eten en arbeid kostte, en dat hij ieder doel dat ik voor hem gesteld had, niet gehaald had, en ze zei: "Je houdt meer van hem dan van mij, want als hij jou iedere maand tenminste 2000 dollar kost, zoals je zegt, dan is dat geld wat weggenomen wordt van mij en onze kinderen en dat geef je aan hem." Ze had gelijk.

De volgende morgen ontsloeg ik hem
Vorige week eindigde ik met Handelingen 7:42 waar Stefanus zegt dat God een punt bereikte waarop Hij Israël geen nieuwe kans gaf zich te bekeren. Hij zei: "…en God keerde Zich af en gaf hen over, om het heir des hemels te vereren."

Israël wees God tien keer af
Bij het horen dat God Zich afgekeerd had en hen geen andere kans meer wilde geven, maar hen 40 jaar in de woestijn liet ronddwalen, één jaar voor iedere dag dat zij het land bespied hadden en besloten het niet binnen te gaan, begonnen de mensen te treuren en berouw te tonen – maar hun berouw kwam te laat*.

Om de Heer te tonen hoe oprecht ze waren, verzamelden ze een leger en gingen het Beloofde Land binnen en vielen de Amalekieten en Kanaänieten aan, die daar woonden, tegen het advies van Mozes is. Hij had hen gezegd niet te gaan, want 'de Here zal niet met u zijn,' maar dat negeerden ze en zij werden verslagen en naar hun kamp verdreven. *Numeri 14:39-45

Israël is de manager…
In mijn voorbeeld hierboven kunnen we Israël de manager laten zijn en mijn positie als eigenaar, zoals God voor Israël was.
God bereikte met Israël een punt dat Hij besloot hen de gevolgen van hun woorden en daden te laten ervaren. Ouders bereiken ook zo'n punt met hun kinderen en leraars met studenten. Op een bepaald moment kun je hen niet laten voortgaan in hun gedrag, zonde, of luiheid en komt er een moment dat zij de gevolgen waar ze voor gewaarschuwd werden, zullen moeten ondergaan. Dat deed God dus met Israël. Hun daden zorgen ervoor dat Hij (en wij) dingen doen die we niet willen, maar wel moeten.

Jozua en Kaleb mochten het Beloofde Land wel binnengaan
Denk eens even na over het perspectief van Jozua en Kaleb, want dat is ook de onze, als christenen, ongeacht in welk land we wonen. Jozua en Kaleb waren een overblijfsel, die zagen dat hun land wegviel van Gods wegen.

Een overblijfsel is een klein stukje stof dat over blijft wanneer de rest van de stof gebruikt of verkocht is – het is een stuk dat over blijft. Dat woord 'overblijfsel', of 'restant', wordt 540 keer in de Bijbel gebruikt en betekent vaak 'dat wat overblijft nadat een gemeenschap of natie een ramp of catastrofe ondergaat'.

Dit woord werd gebruikt om eten of olie dat over is, te beschrijven, en dus ook 'overgebleven' mensen. Dat is de positie van gelovigen te midden van een land en cultuur dat God niet dient. Het beschrijft Jozua en Kaleb die overgebleven waren van hun generatie, en het beschrijft de 7000 knieën die in de tijd van Elia niet voor Baäl bogen.

Sta eens stil bij wat de overgeblevenen om hen heen zagen toen Israël als geheel andere goden en godinnen ging volgen. Hoe zij getreurd en gebeden moeten hebben, en zelfs gevreesd wat er met hen zou kunnen gebeuren, en met hun land. Is het vandaag de dag niet net zo, ongeacht waar je woont?

Er is altijd een restant dat met afgrijzen de dingen ziet die zich in hun land voordoen, als gevolg van de kwaadaardige praktijken van de goddelozen – maar die desondanks in hun land plaatsvinden.

Onruststokers?
Toen Achab Elia voor de eerste keer ontmoette, in 1 Koningen 18:17, vroeg hij: "Zijt gij daar, die Israël in het ongeluk stort?" Voor de kwaden zijn het de volgelingen van God, de overblijvers, die de problemen maken, en moeten daarom uitgeroeid worden.

Die geest die kwade mensen dat perspectief geeft, zien we door de hele geschiedenis heen – van de heersers in Babylon die tegen Daniël en zijn vrienden waren, tot Hitler die dacht dat de Joden en christenen Duitsland dwars zaten, tot in de VS en andere landen in een voortdurend toenemende vrijmoedigheid onder liberalen die de conservatieven de schuld geven, christenen en Joden, voor de problemen in hun land.

Vanuit hun perspectief zijn wij er de oorzaak van dat hun agenda niet uitgevoerd kan worden, dus zijn wij de onruststokers, en als zij maar konden doen wat ze willen, dan zou het land vrede hebben.

Men heeft mij gevraagd…
Als ik reis krijg ik vaak de vraag of ik boze geesten over een stad voel. En als ik daar mijn aandacht op zou richten, kan ik vaak in bepaalde gebieden voelen welke demonische activiteit of 'grote' geest een gebied beheerst, maar om je de waarheid te zeggen, ben ik mij zo bewust van Christus in mij en van Gods aanwezigheid in en rondom en met mij, en let ik op wat Hij in een bepaald gebied doet, dat ik Hem alleen voel en ervaar. Uit mezelf let ik niet op wat de duivel aan het doen is.

Jezus zei in Mattheüs 24:14: "En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis (tekenen/wonderen), voor alle volken, en **dan** zal het einde gekomen zijn."

DAT is mijn maatstaf voor waar we ons bevinden in wereldgebeurtenissen – wat God aan het doen is – niet wat de duivel doet.

Ik vind het fascinerend hoe het Ezechiël 38 verbond tussen Rusland, Turkije, Iran (Perzië in OT tijd, dus dit kan ook Irak inhouden) dagelijks voor onze ogen vorm krijgt, zelfs terwijl ik dit schrijf zien we nieuws over Rusland, Iran en Irak die Russische bases in Irak en Syrië vormen – wat een tijd!

MAAR…op persoonlijk vlak is het mijn focus te luisteren naar die Ene stem: Christus in mij, de hoop der heerlijkheid.

Veel, vele christelijke stemmen worden eigenlijk aangestuurd door een geest van angst – van complottheorieën tot wereldwijde economische ineenstorting. Veel christenen hebben een punt bereikt dat het hen niets meer kan schelen, omdat ze zo moe zijn geworden van al die stemmen.

Toen Jezus zei in Johannes 10:3 dat Zijn schapen Zijn stem kennen en Hij ieder bij name roept, was dat slechts het eerste deel van Zijn uitspraak. Hij concludeert dit, zeggende in vers 5: “maar een vreemde zullen zij voorzeker niet volgen omdat zij de stem der vreemden niet kennen.”

Te veel gelovigen luisteren naar andere stemmen dan die van de Goede Herder die in hen is. Wij moeten Zijn stem in ons horen, want we leven in een tijd dat God Zich gekeerd heeft, en toestaat dat alle naties in hun eigen wegen wandelen, terwijl wij als overblijfselen met gefascineerd afgrijzen zien hoe de wereld om ons heen uiteenvalt. En zoals eerder gebeurd is, zullen wij de schuld krijgen…

Volgende week een samenvatting, waarom de opname niet plaatsvond, en wat God aan het doen is.
Zegen,
John Fenn
www.cwowi.org
mail naar cwowi@aol.com

2015-10-10

Waarom vorige week geen opname? – Deel 3
urgent/belangrijk

Dag allemaal,
Het was tijd om de begroting te maken voor de Bijbelschool waar ik directeur van was, en dat hield in dat 2 miljoen dollar in detail verantwoord moest worden, vooral omdat de pastor en financieel directeur alle afdelingen gevraagd had om 10% te korten – ik was vastbesloten dat te doen zonder iemand te hoeven ontslaan.

In de bijbelschool waren altijd wel studenten die tussen de lessen door mijn kantoor binnen vielen omdat ze John wilden zien. Maar mijn assistente was iemand om rekening mee te houden. Zij zag zichzelf als een Doberman Pinscher waakhond, en ik was degene die ze moest bewaken. Ze confronteerde iedereen, en zoals sommige studenten dat zeiden, met een blaf, ontblote tanden en een grauw.

Zelf wilde ik iedere student graag zien, omdat dit voor mij veel leuker was en het meer voldoening gaf dan cijfertjes in een budget. Maar ja, het is altijd veel fijner in je gaven te functioneren, al had ik geleerd dat de mensen die in zaken geleerd hebben te doen wat niet vanzelf voor hen komt, degenen zijn die succes hebben.

Mijn assistente zei tegen mij: “John, jouw hart is zo groot als de buitenlucht, en al deze studenten denken dat zij iets dringends hebben wat jij alleen kunt oplossen. Maar het budget is belangrijk en als je dat niet klaar hebt, zal de pastor echt boos zijn, dus ik laat deze studenten naar andere stafleden gaan.” Ik zag onmiddellijk de wijsheid ervan in.

Die dag leerde ik verschil te maken tussen wat dringend en wat belangrijk is
Er zijn momenten dat we bezig moeten met wat *dringend* is, begrijp me niet verkeerd, omdat het urgente ook vaak belangrijk is. Als jij je teen met een kettingzaag eraf zaagt, is dat zowel dringend EN belangrijk.

Maar vaak kunnen we wat *urgent* is, later afhandelen zodat we gefocust blijven op het grotere and *belangrijke*, omdat het belangrijke onze koers bepaalt voor het volgend jaar, of verder. De studenten waren *urgent*, maar het budget was *belangrijk*. Zonder een budget zouden er geen studenten zijn!

Het *urgente* is hetgeen dat schreeuwt om jouw aandacht. Het *belangrijke* bepaalt jouw toekomst, houdt zich stilletjes op de achtergrond en is vaak niet leuk om te behandelen. Het vereist doelbewuste aandacht.

Het is het *belangrijke* dat ons naar volwassenheid leidt, als mens en in Christus. Het *urgente* is het verlangen om diegene uit te schelden die jou verkeerd behandeld heeft. Het *belangrijke* is dat jij in Christus groeit en jij daar mee omgaat zoals Hij dat zou doen. Het *urgente* is de reflexmatige reactie, het *belangrijke* is het zien van het grotere perspectief.

Het *urgente* zijn alle stemmen die schreeuwen dat er misschien een opname gaat plaatsvinden en hoe geweldig is dat niet!; het *belangrijke* is te groeien in de gebieden die Christus vandaag van jou vraagt. Het *belangrijke* is de inwendige stem van de Herder. Het *urgente* zijn al die andere stemmen die onze aandacht opeisen.

Het *belangrijke* dat in de hele wereld plaatsvindt
Paulus zei in Handelingen 14:16 en 17:29-31 over God: “Hij heeft ten tijde der geslachten…alle volken op hun eigen wegen laten gaan…”en “…God verkondigt, met voorbijzien van de tijden der onwetendheid, heden aan de mensen, dat zij allen overal tot bekering moeten komen omdat Hij een dag bepaald heeft, waarop Hij de aardbodem rechtvaardig zal oordelen door een Man die Hij aangewezen heeft, waarvan Hij voor allen het bewijs geleverd heeft door Hem uit de doden op te wekken.”

Hij staat volken nog steeds toe in hun eigen wegen te wandelen, maar het verschil is nu dat Hij “alle mensen verkondigt zich te bekeren”. En hier ligt het probleem: Individuen en volken willen zich niet bekeren en God en Zijn wegen volgen. Het *urgente* is alle commotie en activiteiten die plaatsvinden omdat volken in hun eigen wegen willen wandelen, en voortdurend in oorlog met Christus zijn. Het *urgente* zijn ook gelovigen die rondrennen, op zoek naar het laatste teken over Zijn wederkomst, terwijl het *belangrijke* het verspreiden van het evangelie is, wat HET teken is dat het einde der tijden nabij is.

Terwijl de volken in hun eigen wegen wandelen, groeit het evangelie binnen deze volken, waardoor de één na de ander zich bekeert en tot God komt; overal in de wereld. Net zoals het Romeinse Rijk dat in slechts 300 jaar door het christendom van binnenuit veranderd werd – samenkomen in huizen, één huis tegelijkertijd – zo ook beweegt God in individuen, huizen en gezinnen in een relatie gebaseerd geloof (niet een programma of een gebouw gebaseerd geloof), over de hele wereld.

Daarom zei Jezus in Mattheüs 24:14 dat dit evangelie in de gehele wereld gepredikt zal worden tot een getuigenis, en DAN zal het einde gekomen zijn. Als het evangelie in de hele wereld gepredikt wordt, moeten alle mensen en volken beslissen of ze Hem willen volgen – of niet. Hij laat volken in hun eigen wegen gaan, maar Hij neemt in ieder geval toe in de harten van miljoenen.

Opwekking?
Als je naar een auditorium kerk gaat, heb je jaren lang al gehoord over de ‘opwekking’ die in de wereld gaat komen. In het denken van een auditorium pastor, wil dat zeggen dat er meer diensten gehouden gaan worden, een groter gebouw, een groter budget, omdat die mensen naar zijn kerk zullen komen.

Maar in werkelijkheid vindt de ‘opwekking’ al plaats, maar het is zo dat de meeste voorgangers niet door hebben wat God doet buiten de 4 muren van hun kerk; ze zijn zich daar slechts vaag van bewust, als ze dat al zijn. Check je bronnen, maar velen zeggen dat China en India strijden om de titel het grootste, voornamelijk christelijk, land te zijn. China is dat in 2025, India in 2030, als men blijft groeien zoals dat nu het geval is. Een huiskerkleider in China zei tegen mij dat er iedere maand 1 miljoen Chinezen tot de Heer komen. Hieronder vind je een artikel uit de seculaire media van vorig jaar:
http://www.huffingtonpost.com/2014/04/22/china-largest-christian-country_n_5191910.html

Daar gaan we
En botsing van culturen is daarom onvermijdelijk – christenen en conservatieven binnen landen nemen toe en omarmen de dingen van God, terwijl het politiek systeem, dat Gods regering afwijst, doet wat het kan om de Geest van God in gelovige burgers en haar cultuur te onderdrukken.

De mildste vorm van oordeel is om iemand of een land de gevolgen van hun beslissingen en daden te laten ervaren. Zoals het volk Israël in de woestijn, dat 10 keer zei dat God hun leven ellendig maakte en dat ze wensten dat ze in de woestijn konden sterven. Uiteindelijk liet Hij ze hebben wat ze zeiden te willen.

DAT vindt er nu plaats in de wereld. Als men het verkeerd heeft gehad in het voorspellen van de opname, dan is dat omdat God alle volken toestaat in hun eigen wegen te wandelen, omdat ze Hem voorturend afgewezen hebben. Voor volken die Gods wegen afwijzen in politiek, economie, sociaal, cultureel gebied, betekent het een eventuele ineenstorting omdat Gods wegen werken en de wegen van de mens uiteindelijk niet.

Toch zijn er binnen de naties mensen overgebleven die God volgen en Zijn wegen en die met afschuw toezien wat er rondom hen plaats vindt.
Want voor wie met Hem wandelt, is er altijd genade en voorziening en een doel.

Beschouw dit op kleine schaal
Stel dat jij een gezin in jouw buurt hebt wonen dat duidelijk gezegd heeft dat ze jouw God niet willen. Jij observeert hoe ze in de loop der tijd wegzakken in een grotere mate van disfunctioneren; misschien is het drugsgebruik, huwelijksproblemen, onhandelbare kinderen die op school problemen hebben of die geen baan hebben, enzovoorts. Dat zijn *urgente* noden in hun leven, maar ze hebben geen idee wat nu *belangrijk* is of hoe zij hun koers kunnen bijsturen. Dat gezin is een momentopname van een grotere nationale disfunctie.

Als zij een land zouden zijn, dan waren er vast christenen die zouden zeggen dat God hen oordeelt. Maar het is gewoon een gezin dat in zijn eigen wegen wandelt, en omdat zij God niet willen, staat Hij hen toe de gevolgen van hun beslissingen te ondergaan – Hij doet het hen niet aan, het was hun keus. Technisch gesproken oordeelt Hij hen niet, Hij laat ze verantwoordelijk zijn voor hun daden, hetgeen juist en eerlijk is.

Op een bepaald moment komt dat gezin aan het einde van hun kunnen, en één van hen, laten we zeggen de vrouw, opent zich naar jou toe omdat ze antwoorden zoekt en jij deelt de Heer met haar. Zij en jij gaan nu bidden voor haar gezin, en in de loop der tijd komt de man tot geloof, dan de kinderen, en het gezin is getransformeerd.

DAT is de hoop voor onze landen. De regering van de mens gaat zijn eigen weg terwijl de antwoorden in hun midden liggen. Op een gegeven moment zullen dingen onder hun eigen gewicht van disfunctie bezwijken, zoals in het voorbeeld van dat gezin. Kunnen we onze ogen afwenden van het *urgente* om ons te richten op de ineenstortende mensen om ons heen, omdat veranderde gezinnen ons land veranderen (*belangrijk*). De kerk moet klein worden, familie groot, en wordt dan groot genoeg om het land te veranderen.

Volgende week een nieuwe serie met een verhaal over een cheeseburger en egoïsme.
Tot dan, zegen
John Fenn
www.cwowi.org
mail naar cwowi@aol.com